

Da Omregistreringen ikke er forbunden med nogen Udgift for Ejerne, men i det højeste paafører dem en Ulejlighed med Adkomstens Berigtigelse, som imidlertid er i deres egen velforstaede Interesse, skønnes der ikke at være nogen Ubillighed i Paaløget af en sliq Forpligtelse, hvortil kommer, at det i alle Tilfælde kun drejer sig om et Tidsspørgsmaal, hvornaar Omregistreringen skal iværksættes, om noget tidligere, eller noget senere; thi det er vel i og for sig indlysende, at man ikke i al Fremtid kan vedblive med at føre to Slags Skibs Registre; og der kan derfor i det højeste være Tale om Fastsættelse af en rimelig Frist, inden hvilken Omregistreringen skal være fuldbyrdet for samtlige de paa det tidligere Register opførte og i Henhold til den ny Lov fremdeles registreringspligtige Skibe.

Denne Frist har det norske Udlast overladt til Fastsættelse ved kongelig Anordning; men Kommissionen har anset det for heldigere, naar Loven selv bestemte den, for at Nederterne straks kunne vide, hvorefter de have sig at rette, og har derhos ment, at Fristen passende kunde sættes til 5 Aar.

I Overensstemmelse hermed er Paragraffens Forordning affattet.

IX. Lovens Udførelse og Straftræden.

Til § 71.

Lov 13. Marts 1867 § 29 bestemmer, at de til Lovens Udførelse fornødne Instruktioner gives af Toldbestyrelsen, jfr. den trykte Samling af de for Skibsregistreringen i

Danmark gældende Bestemmelser indtil Aar 1884; og de senere enkeltvis trykte Cirkulærer.

Kommissionen har anset det for en ligefrem Følge af Registreringsvæsenets Henlæggelse under Justitsministeriet, jfr. Lovforslagets § 2, at den instruerende Myndighed nu ogsaa henlægges under samme Ministerium, som imidlertid ifølge samme Paragraf vil have at høre Toldbestyrelsen, forinden Instruksen udstedes.

At en juridist uddannet Registratør bør kunne ansættes betimelig ved Bureauet forinden Lovens Straftræden for at dens Gennemførelse kan være behørig forberedt til dette Tidspunkt, fortaas formentlig af sig selv.

At et Eksemplar af Loven skal udleveres med ethvert Certifikat, er en Forordning, hentet fra Lov 13. Marts 1867 § 30.

Endnu skal til Slutning blot bemærkes, at Lov 13. Marts 1867, § 30, 2det Stykke, indeholder en Bestemmelse om, at de i Loven indeholdte Bestemmelser efter fornøden Forhandling med vedkommende Repræsentation kunne udvides til at gælde for Island, jfr. Fdg. for Island 25. Juni 1869, Befg. 22. Febr. 1875, Lov 21. Septbr. 1883, og de danske-vestindiske Besiddelser, Afg. for Vestindien 8. Septbr. 1871, med saadanne Lempelser, som Forholdene paa disse Steder maatte gøre nødvendige.

En saadan Bestemmelse, som formentlig kan anses for overflødig, har Kommissionen ikke fundet Anledning til at optage i Lovforslaget.